

מסורת הש"ס

א) שבת קבה. סוכה טז. נדה ס: ז' ע"ב ב"ק סו: א.
ב) ספחא דכלים פ"ד דבי' ה"ד ע"ש.
ג) ת"כ צו פ"ו ה"ג, (ס) שבת קמג: (ו) בשבת לילא, (ז) [סס סג: וס"ג], (ח) מנינה כו: וס"ש כתר' ובתר' מנחות לו: ד"ה כלי, (ט) גי' עיבדין דיל, (י) ד"ה טומבין.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מאי בינייהו וכו' ואינה מקבלה הס"ד והשאר נתמק:

שינויי נוסחאות

א) ככל כתיב' אשר וד' (דקס'):
ב) ככל כתיב' משלש על שלש (דקס'), ובהג' מן חלה כ' גזיר' הכתובים משלש, וע"ש (דקס'א'): ג' ז"ל השתא (ש"ס):
ד) ז"ל לעיורו (ש"ס, ובה' בראש"י, ומתרגמים כגל' כלים נר' דגרי' כלפניו: ח) רבינא (ש"ס): ג"א איד' (גמיון):
ז) ז"ל ורואי (ש"ס):
ח) מוכבסין וכו' מגרדן, וכלי' כסמור, וכלי' כנשי' (ש"ס):
ט) ז"ל רבי כתיב' (ש"ס):
י) כתיבא ברכין כתיבא (ש"ס):
יא) ס"א אבולטוסם, וכן כנשי' (ש"ס):
יב) חורייב גי' חורדן בערך אבולטוסם (ש"ס):
ג) כגם עסקינן בבלי אבולטוסם, פ"י כלים ט' עור קשין וענין, חז"ל הכר המוקף נוסחאות דידן גרסי' אבולטם ולא יתכן כי אכסלגם כל' ויני מין ע"ן ופי' מלבישומם כלשון יוני כלים שגויים מחמתים ערות או כגדלים ערלי, ודבריהם אלו מיוחס היטב קדומים סוף' מכתבים ס: ד"ה ככל וכו' וסוף' מנחות לו: ד"ה כל כ"י, י"ג גם בשאלות ס"י פ"ח חילא בבלי אבולטוסם ערלי:
יא) ז"ל טקף דקשין ינעור (כ"ב, ש"ס):
יב) ואינו (ש"ס):
יג) ז"ל דקא וליף (ש"ס), ועי' ב"מ:
יד) מכתב טעי' לכת' ככתבים ידיו, וכן לכתא ללגן כד"ה דלי טעי' מכתב, וד"ה עונבא:
טו) עליו מחתילתו לעיורו (כתבי' ש"ס), ועי' ש"מ כתיב' (ש"ס):
טז) חתודושים:
יז) כנשי' א' ונכשי' נסמן ממלך ועד ספ"ד וגי' ז"ל (למחז):
יח) ז"ל דקא (ש"ס):
יט) להוציא (ש"ס):
כ) דהיינו לפיפוחו (ש"ס):
כא) עליו לקוצעה:
כב) הוי ראיא לקבל טומאה כו' מכתב' למחשבתיה:
כג) (שכ"ב):
כד) ש"מ טקף כון כלי עץ:
כה) וזהעריה (ש"ס):
כו) דהיינו (ש"ס):
כז) דבפיק (ש"ס):
כח) בשור הנתגבלה ודרשין כ"י (ש"ל):
כט) כו' מוקח המיתות שנקטגייסם, וגי' ש"מ כיון דלא שכירי שיהיוהו לשיבה, גי' מנ"א כ"י ש"מ קטקיד' ואינה מ"ס מייחורו לשיבה, וגי' ז"ק כיון דלא מונבירא שיהיה לשיבה:
ד) התקניה (ב"ש ומנ"א):
ה) כח' ז"ל דמיידי בעור (בבבאי):
ו) כח' ז"ל דאביא (ש"ס):
ז) כח' שני (ש"ס):
ח' ז"ל חוריה (בבאי):
ט) ז"ל ר"ג ארמיתן, עי' ע"ש, ולגביהו קא' חלופטא דלסרין ליה הסם לילגא דמשום שפילא ע"ש כסוגיא:

שיטה מקובצת

בגר' שחיבב עליה לצורה, מיהא ובי משום דחשב עליו הוליא מדיד טומאתו וקא קיימא לן יוירדן לדיד טומאתן במחשבה ואינה עולין אלא בשני מעשה, וי"ל דמיידי שחיבב עליו לגורא מתלתו (הר"פ ד"ל ב"ש).

דם חמאת פרק אחד עשר ובהים

וכל מיני צגדים, השירים והכלך וסריקין: **יוול שאני מרצה עור משהופשט גרסין** דרבי אלעזר, משהופשט מיד בלא שום חיקוי: **מה צגד המקבל טומאה**, דרבי אלעזר גמר צגד דהכל מנגד האמור צגריים (ויקרא יא) שהוא מקבל טומאה ואינה יֵאָמַר מחשבה: **מאי בינייהו**, במאי פליגי היכן מנינו צגד הראוי לקבל טומאה ואינה מקבלה א‏ ב‏ וילף ג‏ ר' יהודה מייניה: **דאי [צעין]** ד‏ **חשיב עלה**, למקן חלוקן: **רצא אמר**, צגד גדול נמי משכחת לה דראוי לקבל ואינו מקבל כגון שחיבב עליו ה‏ ללזירו צמעשה רוקס דכל כמה דלא לזירי או ו‏ מצטל למחשבתו לאו כלי הוא: **דאי צעי מצטל ליה למחשבתו**, הא ז‏ דקיימא לן מחשבה אינה מוילאה מידי מחשבה לענין הוילאו ח‏ מתורת טומאה תנן לה **הנשים** במחשבה אין מחשבה חוזרת ומוילאתן אבל להורידן לטומאה קי"ל ט‏ כל הכלים יורדין לדי טומאתן במחשבה: **עונבא**, שטיח לאכול עליו או לשכב עליו ויוני מן העור ויש שעושין מן הצגד וקי"ל שאם חיבבב עליו לעונבא אין צריך קלוט דדוייניי"ר כלע"י לפיפוח י‏ דכלאו קלוט חזי לעונבא צד"ק מייניה ליה צפ' מרובה יא‏ יב‏ יג‏ יד‏ טו‏ טז‏ טז‏ יז‏ יח‏ יט‏ כ‏ כא‏ כב‏ כג‏ כד‏ כה‏ כו‏ כז‏ כח‏ כט‏ ל‏ לא‏ לב‏ לג‏ לד‏ לה‏ לו‏ לז‏ לח‏ לט‏